

“ፍጹም ነው እምነቴ” ጸሀፊ አቶ ነሲቡ ስብሀት

ሰለሞን ከተማ ቦሩ፣ ታዛቢ

“ፍጹም ነው እምነቴ” ይናገራል

ይህን የአቶ ነሲቡ ስብሐት መጽሐፍ ሳነብ፣ ወደሁዋላ ሄጄ ብዙ ነገር እንዳሰላሰልና እንዳይ ብቻ ሳይሆን ገፈቱንና ህመሙን፣ ጭንቀቱንና ብሶቱን፣ የተሸናፊነት መሪር ቁጭቱን እንድንከርበት አድርጎኛል። ያለፉትን፣ የወደቁትን፣ የቆሰሉትን፣ የጨለመባቸውን፣ ተስፋቸው የተቆረጠውን፣ በተሰናከለ ህይወት ውስጥ የሚገጥሙትን የዛን ዘመን ጀግና ወጣቶች ሁሉ በሚንከራተት አይነ ህሊናዬ እንድዳሥሳቸው፣ እንድባባላቸው አድርጎኛል። ካቻምና አንድ ልጆቻቸው በቀይ ሽብር የተገደሉባቸው አዛውንት “ኢህአፓ ይመጣል፣ ከምላሴ ፀጉር ይነቀል ይህ ባይሆን” እያሉ በምሬት ሲነግሩኝ፣ በህብረተሰባችን ውስጥ የተተከለውን ቁስል እና የነፃነት ተስፋ ከዚህ መጽሀፍ ጋር እንዳቆራኘው አድርጎኛል።

ከኛ ትውልድ በፊት የነበረው የአባቶቻችን ትውልድ በኢጣሊያን ወረራ ጊዜ የነበረውን መከራና ዋይታ አስደምጦኛል። እናትና አባቱ በጣልያን ጊዜ የነበረውን ግፍና በደል በልጅነታቸው ያደረጉትን ትግልና መስዋዕትነት እያወጉን ነው ያደግሁት። እናቴ አሁን 91 ዓመት ዓይነ ነው። አሁንም የጣልያንን ነገር ታነሳለች። ያንገሽግሻታል። በማይጨው ውጊያ ላይ ቆሰሎ በወሳኝ ወደ ቀየው በጀግንነት የተመለሰውንና መንቀሳቀስ የማይችለውን አባትዋን በተኛበት አልጋ ላይ በአካፋና በደማ እፊትዋ ነው ጭንቅላቱን የቆፈሩት። ከዛም በድኑን በጥይት ጨረሱት፣ ቤቱንም በበድኑ ላይ አነደዱት፣ ባንዳዎቹ።

እሷም እስረኛ ሆና የጣልያን ካምፕ ታሰረች። ካምፑ ውስጥ የተሰራው ግፍና በደል አስቃቂነት የከፍተኛ 15ቱን ይመስላል። ደም በደም ነበር። ትንሽ ለየት የሚያደርገው በጣልያን ጊዜ የአርበኛ አንገት ተቆርጦ እስረኛው ፊት በአጣና ላይ መተከሉ ብቻ ነው፣ የአንትዋም ጭንቅላት አንደኛው ነበር። በተጨማሪም እነዛው የአበሻ ምርኮኞች ውሃ በመከልከላቸው ምክንያት ሽንት ይጠጡ ነበር። በረሀብ በጥማት በበሽታ እዛው ካምፕ ውስጥ ይሞቱ ነበር፣ እንደ ክፍትኛ 15ቱ። የከፍተኛ 15 ደግሞ በተጨማሪ ከጣልያኑ ለየት የሚለው በማሰቃያ ዘዴዎቹ አበዛዝና መጠን የለሽ አጨካክን ሂደት ሲሆን፣ በተለይ ደግሞ በአንድ ሀገር ሕግ በሚተዳደሩ፣ በአንድ ዜግነት በሚታወቁ ወገኖች መሃከል፣ ባንድ በኩል ሕግና ስርዓት በማይገዛቸው ሰብዓዊ ሕሊናቸውን በሳቱ፣ የመግደል መብት ያለገደብ የተሰጣቸው ግለሰቦች ተሰልፈው፣ በአብራሃኝነታቸው በከቡርነት በሚታወቅ ሰብዓዊ ፍጡር ገላ ላይ በደም ሲነኩሩ ይታያል። በሌላ በኩል ደግሞ የነበረውን መንግስት የሚቃወሙና ሙሉ በሙሉ ያለህግ ሂደትና ፍርድ ሰብእናቸውን፣ ዜግነታቸውን፣ ሕጋዊ መብታቸውን በተፈጠሩበት አገራቸው ላይ ተገፈው፣ የሰብዓዊ ፍጡር ህሊና ሊቀበለው ከሚችለው በላይ የመከራና የጣር እስር ቤት ውስጥ ታምቀው፣ በሰው ልጅ ቄራ ውስጥ ባለተራ ሆነው ይታያሉ።

የጣልያን ጊዜ ባንዶች ለውጭ መንግስት አድረው ሕዝባቸውን ሲጨፈጭፉ የነበሩ ሲሆኑ፣ ዝርዝር የባንዳነት ምክንያታቸውና አመጣጣቸው የተለያየና የሚያስገርምም ነበር። ያም ቢሆን ከዛን ጊዜ ባንዳዎች ውስጥ እንኩዋ የሚሰሩት ግፍና በደል ከብድራቸውና ፀጽቷቸውም ጣልያንን የከዱም፣ መልሰው የወጉም ነበሩባቸው። እነዚህኞቹ የከፍተኛ 15 ባንዳዎች ውስጥ ግን ምንም ዓይነት ፀጸት አልታዩባቸውም። የአገሩን ሕዝብ ጥቅም፣ ልማድና ፀንቶ የኖረ ሕግና ባህልን ከድቶ፣ የሀገሩን ሰው የሚጎዳም ሆነ የሚያስጎዳ ሁሉ ባንዳ ነው።

ከሁሉ ከሁሉ የዚህኛው ወጣት ትውልድ ታሪክ የሚያሳዝነው ቀይ ሽብርና ነጭ ሽብር የሚባለው ግብረ-ባዕዳን አደጋ የተመዘዘው የባዕዳን ርዕዮተ አምልኮ ተከታይ በነበሩ ምሁራን ሲሆን፣ የደም መፋሰሱን ሂደት ለማቆም ያደረጉት ጥረት አለመኖሩና፣ የመኢሶን-ደርግ ምሁራንም ወንጀለኝነታቸውን አለመገንዘባቸውና አለማቀባቸው ሲያሳዝን፣ የኢሕአፓ መሪዎችም በወቅቱ የመጣባቸውን ህይወት ተገንዝበውና አመዛዝነው አለማፈግፈጋቸውና የወጣቶችን ሕይወት በግድ የለሽነት እንዳስመተሩት ይህ የአቶ ነሲቡ መጽሀፍ ያረጋግጣል። ይህ ሁሉ ስልጣንን የተመረኮዘ ጭካኔና የተሸናፊው ድርጅት መሪዎች ግድ የለሽነት እንዴት ሊፈጠርና በኢትዮጵያ ታሪክ ውስጥ ቦታ ሊኖረው ቻለ ብሎ ለሚጠይቅ ሕሊና ይህ የአቶ ነሲቡ መጽሀፍ በቅጡ ይፈትናል፣ ይፈታተናል።

ድሮውንም በጣም ይገርመኝ የነበረ ነገርና ረስቸው የነበረ ጉዳይ እንደገና ትዝ እንዲለኝ “ፍጹም ነው እምነቴ” ከደነገዝኩበት አባነነኝ። መኢሶን ኢሕአፓ በመባባል የተለያዩት ሁለት ኢትዮጵያውያን ወገኖች፣ ለስልጣን ፍለጋም ይሁን ለሀገራችን ቀና

መንገድ በማሰብ በአንድ ላይ ሊሄዱ ወይም ሊረዱ ያልቻሉበት ምክንያት ምን ነበር? መኪሶን ስልጣን ላይ ካለው በአስተሳሰብም፣ በምግባሩም፣ በስነልቦናውም ከማይመስለውና ከማይመጥነው ወታደራዊ መንግስት ጋር መስማማት ሲችል፣ በብዙ መንገድ አብረው ሊራመዱ ከሚችሉ በተግባራቸውም በባህሪያቸውም እነሱን ከሚመስሉ ኢሕአፓዎች ጋር እንዴት መመካከርና የአጭርና የረጅም ጊዜ ልዩነትና አንድነት መፍጠር አቃታቸው? ኢሕአፓስ ቢሆን ከመርዘኛው የኢትዮጵያ ጠላት፣ በአቅዋም በአምሳልም በዓላማም ከማይመስላቸውና ከማይመጥናቸው፣ ከማይጣመዳቸው ከሻቢያና ከጀብሃ ጋር ወዳጅነት ሲፈጥር፣ እንዴት ከአምሳላቸው፣ ከአቻቸው ከመኪሶን ጋር መስማማት አልቻሉም ነበር? መኪሶን ለታክቲክ ከደርግ ጋር ወገነ፣ ኢሕአፓም ለታክቲክ ከሻቢያ ጋር ወገነ ተባለ፣ ታዲያ እንዴት ይህንን አሽቀንጥረው የሚጥሉትን ጊዜያዊ ታክቲክ የተቀበለው ጭንቅላታቸው፣ በአጭርና በረጅም ጊዜ ጉዳይ ውስጥ ቆመንለታል የሚሉት አገርና ሕዝብ ሲደመሰስ፣ በወርብላው ደርግ ሲታመስ፣ የሀገርና የሕዝብ ጥፋት ሲያስከትልስ በመስማማት ፈንታ እንዴት ዝም ብለው የጥፋቱ ተቁራሽ ሆኑ? የሚለው ጥያቄ “ፍጹም ነው እምነቴ”ን የሚያነብ ኢትዮጵያዊ ልቦና ውስጥ ይቀሰቀሳል። በሁለቱ ምሁር ወገኖች መካከል የአገርና የህዝብ ጉዳት አልታሰቤነትን ምክንያት ወጣቱ ሲያንሰራራ እንመለስበት ይሆናል።

ይህ መጽሀፍ “ፍጹም ነው እምነቴ” በዛን ወቅት ታናናሽ ወንድሞቻችን እህቶቻችን ያለፉበትን የመረረ ሕይወት እንድናይ አድርጎናል። ያሁሉ ወጣት በጥቂት እራሳቸውን በማያውቁና ሕይወታቸው ሠባራ በሆነ ግለሰቦች ሲታመስ፣ ሲንገረገብና ሲቆላ ያሳያል። የወጣቱ የመከራ የስቃይ ጩኸት ይሠማል። የተተለተለው ገላቸው ይታያል። የበሰበሰው ቁስላቸው ሽታ ይሸታል። የወጣቱን የመከራ ውስጥ ሕይወት አገላብጦ ያሳያል። እስከ ዛሬ ስለኢሕአፓ ከተነበቡት መጻሕፍት ውስጥ በታሪክ ማስረጃነት ከቀረቡት መካከል የያ ትውልድ “ፍጹም ነው እምነቴ” ለየት ይላል። ብዙዎቹ ሌሎች መጻሕፍት፣ የኢሕአፓን ታሪክ፣ አጀማመር፣ የትግል ጉዞና ሂደት፣ አንድነትና ልዩነትን፣ ዉጣ ውረድና ቅንብርን አስጨብጠውናል። “ፍጹም ነው እምነቴ”ም በተመሳሳይ ሁኔታ የቀረበ ቢሆንም ከሌሎቹ የሚለየው የኢሕአፓን ወጣት ክንፍ “የኢትዮጵያ ሕዝባዊ አብዮታዊ ወጣቶች ሊግ (ኢሕአወሊ)” የተጋድሎ ስራዎችና እያንዳንድዎን የከፍተኛ 15 ቀይ ሽብር ሂደት፣ ሸባሪዎችን፣ የማሰቃያ ዘዴአቸውን፣ ጭካኔአቸውን እንዲሁም የወጣቱን ፍጹማዊ አስተዋጽኦ፣ ቆራጥነት፣ አልበገሬነትና የሞተው ሞቶ የተረፈው እንደገና መደበኛ ኑሮ ውስጥ ገብቶ የነበረውን የቁጭት ጉዞ ያሳያል። አንዳንዶቹም ዘር እስከ መጨረሻው አያዩም፣ አንዳንዶቹም አእምሮቸው እስከ ዘለዓለሙ መሸከቀል፣ የአፍላ ዕድሜያቸውን ሳይሞቁት አመድ ሆነዋል። ይህንን ብሶት ሁሉ ከፍለው አሁንም “ፍጹም ነው እምነቴ ኢትዮጵያዊነት ነው ሞቴ” እያሉ እንደገና የማይበግር ክንዳቸውን ያነሳሉ። ይህ ባይሆን ኖሮ “ፍጹም ነው እምነቴ”ና ሌሎቹም የነ ቆንጂትን “ምርኮኛ” የአስማማውን “ኢሕአሠ” ዓይነት መጽሀፎች አይታዩም ነበር። የኢትዮጵያ አምላክ በነሱ ላይ ይደር፣ ሀይሉን ይሰጣቸው!!!

የ “ፍጹም ነው እምነቴ” ዘገባ በሚነበብበት ጊዜ የተለያዩ ሀሳቦች በህሊና ውስጥ እንዲተራመሱ ያደርጋል። እንዴት ይህ ሕገ ወጥ ግፍ በኢትዮጵያ ቦታ ሊሰጠው ቻለ? እንዴት ተዉ ባይ ጠፋ? ያ ሁሉ የጦርና የፖሊስ ሠራዊት አዛዥና ባለስልጣን ለሀገሩና ለሕዝቡ በህግ ፊት በመሃላ የገባውን ቃል-ኪዳን ክዶ፣ በአንድ ወስላታ ሻለቃ መንግስቱ ኃይለማርያም ሥር ወደቀ? የተማሩ ናቸው የተባሉትስ የመኪሶን ሰዎች ከደም መፋሰስ ይልቅ እንዴት ሌላ አማራጭ መንገድ አጡ? የተማሩ የተባሉትስ የኢሕአፓ መሪዎች በወቅቱ ማፈግፈግ እንዴት አልቻሉም? የሚሉት ጥያቄዎች ይቆጠቁጣሉ። ያጣነው ትውልድ እኮ እልቆ መሳፍርት የለውም። ለካ የውሸት ሕግ፣ የውሸት ሠራዊት፣ የውሸት ፖሊስ፣ የውሸት ምሁር ነበር የነበረን! ነው ያሰኘኝ። በማናቸውም ዓለም፣ በማናቸውም ታሪክ፣ ወታደር አብዮተኛ ሆኖ አያውቅም፣ አገር አበልጽጎ፣ ፍትህ አንግሶ፣ ዲሞክራሲ አንጥፎ፣ የሰላም አባወራ ሆኖ አያውቅም። ወታደር ሰላምን እንኩዋ የሚያወቀው ሲሸነፍ ነው፣ ከዛ ውጪም ሰላምና ዲሞክራሲ ካሰረጸ ወታደራዊ አይደለም። ወጣቱ ለካ ይህንን ተገንዝቦ ነበር፣ የሞት የሸረት ትግል ውስጥ የገባው!

የዛን ግዜው ወጣት ትውልድ በእውነቱ ለኢትዮጵያ ገጸ በረከት ነበር፣ አሁንም ነው። እነዚያ ታናናሽ ወንድሞቻችንና እህቶቻችን በዛ በለጋ ዕድሜአቸው የሀገርና የሕዝብ ጠበቃና ዘብ ሆነው የከፈሉት መስዋዕትነት ኢትዮጵያዊነትን ያንፀባርቃል። ከባርነት ነፃ አውጥተውን በከብር እንድንኖር ያደረጉንን አባቶቻችንና እናቶቻችንን በአካልና በአምሳል፣ እነዛ ታናናሽ ወንድሞቻችንና እህቶቻችን ከሰሜን እስከ ደቡብ፣ ከምሥራቅ እስከ ምዕራብ ተከተዋቸዋል። አሁንም ተሰፋችን በእነሱ ነው።

በእኛ ዕድሜ በባለ ሰባዎቹ፣ ወላጆቻችን ነፃነታቸውንና ስብዕናቸውን ለመግፈፍ የመጣውን የወራሪውን የጣልያን ጦርና ተከትሎቸው የመጣውን ቅጥረኛና አድርባይ የባንዳ ሠራዊት ለመቁዋቁዋም የተደረገውን ተጋድሎ ሲተርኩልን በሀዘን ስናደምጥ፣ ጥይት የበሰውን ገላቸውን፣ ቦንብ የነደለው አጥንታቸውን እያየን ስናዝን፣ ከዛ በሁቃላም ድል ከተቀዳጁና

ጠላታቸው በእጃቸው ከወደቀ በሁዋላ፣ ጣልያኑንም ባንዳውንም እየገረፉና እያዋረዱ የፊጥኝ አስረው ያደረጉትንና የተሰማቸውን ኩራትና ክብር ሲተርኩልን እየተደሰትን እንደፊልም ደጋግመን እየሰማን በሀሳብ እያየን አደግን።

የአቶ ነሲቡም መጽሐፍ፣ ልክ እንደአባቶቻችን ትረካ፣ የሕይወት፣ የትግል፣ የውጊያ፣ የመከራ ታሪክን እንደፊልም ብቻ ሳይሆን፤ የመከራውን ጩኸት፣ የቁሱሉን ሽታ፣ የሞትን ጣር ያሳያል። በእብሪተኛነት ሆዱ ላይ በጥይት የመታውን ከፈለኝን ፣ የሚያጣጥረውና በደም የተዘፈቀው የቀበሌ 33ቱ ብቸኛ፤ ገዳዩን ከፈለኝን “ጋሽ ከፈለኝ ሆስፒታል ብትወስደኝ እኮ እድናለሁ” ብሎ የተማፀነውን የንፁህ ወጣት ቃለ-ሲቃ ሁኔታ ሳነብና እብሪተኛው ከፈለኝ ሲለመን “ተውት ሆዱ ወስጥ ጥይት ይሸከም” ብሎ የመለሰውን ሳዳምጥ፣ ድርጊቱ እውነት ከፊት የተደረገ መስሎኝ አእምሮዬ ደፈረሰ፣ ሰውነቴ ተቆጣ፣ ትኩስ የመንፈስ ቁስል አብሰለሰለኝ፤ ደም ግፊት ወጋኝ። መጽሀፉን ከደንኩት።

አባቶቻችንና እናቶቻችንን መከራቸውን ለአምስት ዓመት ቢያይም ድልን ቀምሰዋል፣ ተገናጽፈዋል። ክብርና ኩራትን፣ ደስታንና ነፃነትን ጨብጠዋል። ያ ትውልድ ግን ድልን ሳይይ እንደመሸበትና እንደጨለመበት በህይወቱ ላይ ጠባሳና ቁስል ተሸክሞ ይዘራል፣ ይኖራል። ይህ የአቶ ነሲቡ መጽሐፍ ደግሞ ለዛ ትውልድ ቁስሉንና ጠባሳውን እንዲያረጋግጥ የጥሪ መጽሀፍ ነው። “የዓላማችን መሸነፍ መሸባት እንጂ ድል አልመሸባትም” ነው የሚለው። “ፍጹም ነው እምነቴ፤ የትግሉ ነው ህይወቴ” ብሎ የተነሳው ቆፍጣናው ወጣት በአሁኑ ጊዜ በሚሊዮን ይቆጠራል፣ ተምሩዋል፣ በስሉዋል፣ በቂ ተመክሮ አለው፣ እራሱን መምራት ይችላል፣ በጎልማሳ ዕድሜ ውስጥ ይገኛል፣ ሌላ መሪ አያስፈልገውም። የቀድሞ የኢሕአፓ መሪዎችማ ለ40 ዓመታት “ጎሽ” የማይባሉ መሆናቸውን በራሳቸው ላይ መስክረው፣ አሁንም በቀድሞ ታዋቂ ስራዎችና ታዋቂ ታጋዮች ምስሉ ጥላ ሥር ራሳቸውን ያንፀባርቃሉ። በያሉበት እያደጉ ሳይሆን እየመነሙ፣ እየጠነከሩ ሳይሆን እየደነበሹ ይታያሉ። ዳገቱን ሳይሆን ቁልቁለቱን እንኳ መውረድ ተስኑዋቸው በእጃቸው የነበረውን ወጣትና ደጋፊ ማሰባሰብ እንኳ አልቻሉም። ኖር የሚላቸው ቀርቶ ከበር የሚላቸው የለም። ይህ መጽሀፍ እኩ ይናገራል፣ ይጣራል። ግን የቀድሞ መሪዎችን ከበር አላለም።

ያ! ጠላተ ብዙ የነበረ ኢትዮጵያዊ ኢሕአፓ ምስጢሩ አልዘለቀት ኖሮ በስድስት መዳዘን ተወቀጠ። ወስጠውም በአረምና ዋግ ተመታ፣ በአልቅቶችም ተተባብሮ፣ ወስጠኛ ሰላቢዎች ለሳንንም ክንዱንም አዛሉት፣ እሳተ መለኮቱንም አመከኑት። ያም ቢሆን አንዳንድ የቀድሞ መሪዎች ዳገትም አይውጡ ቁልቁለትም አይውረዱ፣ ግን የገቡበትን የትግል አርማ ይዘው በቃል ኪዳን ለኢትዮጵያ ህዝብ ከሰጡት የተሰፋ ቃል ስር እስከ አሁን መገኘታቸው ለዘመናት ሊያስከብራቸው ይገባል። በተቃራኒ ግን እና ደግሞ ለኢትዮጵያ ወላጆች የገቡትን ቃል ኪዳን ክደው፣ ጉዋደኞቻቸውን ክደው፣ መሀበረሰብንና ድርጅታቸውን ክደው፣ ለገንዘብ ተሸጠው ተለውጠው፣ ህዝባቸውን ሸጠው፣ የድሜልክ የወላጅ ቅርሰ-ቅስም ሰባሪ ሆነው፣ ላገር ሰው እሮሮ ተክለው፣ በግድ የለሽነት ያጠፉትን አጥፍተው፣ አገርና ሕዝብ ክደው ጠፍተው ተሰውረው የሚኖሩትን አንዳንድ የቀድሞ አልባሌ መሪዎች፣ “**ፍጹም ነው እምነቴ**”ን አገላብጦ አዙዋዙሮ ከልሶና አቋቋሞ ለሚያነብ አበሻ፣ ትዝብቱን ቁልጭ አድርጎ ይስጠውባል።

“**ፍጹም ነው እምነቴ**” መጽሀፍ በመኪሶን ውስጥ የነበሩ ወጣቶችን እንኩዋ ግምት ይሰጣል። ለተወሰዱ የተሳሳቱ እርምጃዎችና ማግለሎች ፀጸቱን ያሰማል። መብሰል መንተክተክ አገራዊነት አይደለምን!? ይህ መጽሀፍ ስለከፍተኛ 15 ተጽፎና፣ ስለሌሎቹ 24 ከፍተኞች ባይናገርም፣ የቀሩት ከፍተኛ ወጣቶችን ታሪካችሁን 9ፉ ይላል። ከከፍተኛ 15 አኳያ ከፍተኛ 9፣ 10፣ 12 እና ሌሎቹም ውስጥ በእነ ቀልቤሳ፣ በእነ እንዳለ፣ በእነ ኪዳኔ፣ በእነ ሰለሞን የተሰሩት ግፎች ከከፍተኛ 15 አይተናነሱም። በቸሃ፣ በሆሳህና፣ በደብረ ማርቆስ፣ በጎንደር፣ በወሊሶ፣ በአዋሳ፣ በሐረር ወዘተ የተሠሩት ግፎች ወደር የላቸውም። “**ፍፁም ነው እምነቴ**” የዛን የመከራ ቀን ተሸክመው ለሚኖሩ ወጣቶች ታሪካቸውን እንዲመዘገቡ ጥሪ ከማድረጉም በላይ ያ ትውልድ www.yatewliid.org, www.yatewliid.com የሚል ድረ ገጽ መዘጋጀቱንና ሁሉም ወጣቶች ተሳታፊ እንዲሆኑ ጥሪ አቅርቦዋል።

ያንን አሰቃቂ የቀይ ሽብር የሀገርና የህዝብ ማጥፋት ወንጀል ከፈጸሙት በግምት ቆጠራ 6800 ሰዎች ውስጥ ከ3000 በላይ ለፍርድ አልቀረቡም። የአገሪቱ ወንጀለኛ መቅጫ ህግ ስነሰራዊት የአሰቃቂ ወንጀሎች ክስ አመሰራረት ህግንና ደንብን ያልተከተለውና ሳይጀመር የተሰናከለው የወያኔ-ኢሕአዴግ ፍርድ መድረክ እንኩዋ፣ ተከሠው ወንጀለኛነታቸው ከተረጋገጠባቸው 3583 የቀይ ሽብር አራማጆች ውስጥ 1308 የሚሆኑት አልተገኙም። እነዚህ ወንጀለኞች የት ይኑሩ የት ለወያኔ-ኢሕአዴግ ጉዳዩ አይደለም። በህይወት ያሉ የዚያ ጊዜ ወጣቶች ግን ከፈለኝንና ቀልቤሳን ከመሸጉበት የውጭ ሀገር

ጓዳ ፈንቅለው እንዳወጧቸው ሁሉ ሌሎቹን የማውጣት ግዴታ የአገር ልጅ ሁሉ ግዴታ መሆኑን “ፍፁም ነው እምነቴ” ያስገነዝባል።

እነዚህ ሕወሀት/ኢሕአዴግ ተሠወሩ ያልዋቸው 1308 ወንጀለኞች ማንነት፣ አድራሻ፣ ግንኙነት፣ ፎቶ ግራፍ ለሕዝብ አልቀረበም። ለዓለም አቀፍ የወንጀል ክትትልም (ኢንተርፖል) ወያኔ-ኢሕአዴግ የተፈላጊነት መረጃ አላቀረበም። የሰው ዘር የጨረሰው መንግስቱ ኃይለማርያምም ለዓለም አቀፍ ፍርድ ቤት አልቀረበም። ለኢትዮጵያ ህዝብም እነዚህን የተሰወሩ ወንጀለኞች አድኖ የመያዝ መብት አልሰጠም። እነዚህን ወንጀለኞች የሚፈልግና የሚያድን ተቁዋም ሆነ መመሪያ አላየንም። እሺ አንዳንዶቹ የሕወሀት አንዳንዶቹ የሻቢያ አባላት በመሆናቸው ይደብቁዋቸው። ሌሎቹ ግን እንዳይታወቁ የሚከለክልበትና የሚደብቅበት ምክንያት ምንድን ነው? ሕወሀትም ቀይ ሽብርተኞችም አንድ በመሆናቸው ይመስላል።

የሁለተኛው ዓለም ጦርነት ሰቆቃ አራማጅ ግለሰቦች ሲታደኑ ይሄው ወደ ሰባ ዓመት ሊደርስ ነው። የኛዎቹም ረሻኞች ሲታደኑ መኖርና ለፍርድ መቅረብ ይኖርባቸዋል። በአዲስ አበባ ያለውም የሰማዕታት መታሠቢያ ሙዚየም ተቁዋም የያ ትውልድን ታሪክና መረጃ ከመጠበቁ ጋር ይህን አስቃቂ ምግባር የፈጸሙትን ወንጀለኞችን ለፍርድ ማቅረብ ተግባር መረከብ ይኖርበታል ብዬ አምናለሁ፤ ስራውን የሚያሰራው ፈቃጅ መንግስት ከተገኘ።

የዓላማ መሸነፍ ይመሸበታል እንጂ ድል አይመሸባትም። በግፍ ያለቁት የታናናሽ ወንድሞቻችንና እህቶቻችን ደም አሁንም ይህንኑ ይጮሃል። የሀገራችን ህዝብ ሊሸከመው ከሚችለው በላይ ግፍና ውድቀት ደርሶበታል። ይህ የቆሰለው ህብረተሰባችን ለታላቁ ሄራ ተጋልጦታል። ቁስሉ ሳይድን ቢቀርም “ፍፁም ነው እምነቴ” “ኢትዮጵያዊነት ነው ሞቴ” የሚሉ መጽሃፍትን መልዕክት በማገናዘብ ወደ ኢትዮጵያዊነቱ እንዲያንሠራራ ይረዱታል ብዬ አምናለሁ።

አመሰግናለሁ

solomonKB@yahoo.com

ኅዳር፣ 2007 ዓ.ም.